

РЕШЕНИЕ

№ 5236

гр. София, 11.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Г. Ст. Чехларов
Боян Г. Бояджиев

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20241100513239 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/“ ЕАД срещу решение от 31.10.2023 г. по гр.д. №33170/2022 г. на Софийски районен съд, 178 състав, в частта, в която са уважени предявените от Г. Р. А. срещу жалбоподателя искове с правно основание чл.344 ал.1 т.1 КТ – за отмяна на уволнението, извършено със заповед №ЛС-63/28.04.2022 г. на д-р Г.К.М., в качеството и на изпълнителен директор на СБАЛХЗ, с която заповед ищецът е освободен на основание чл.328 ал.1 т.10 предл.1 КТ вр. чл.68 ал.3 КСО от длъжността „Лекар, началник отделение за Трансплантация на хемопоеични стволови клетки“, с правно основание чл.344 ал.1 т.2 КТ – за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „Лекар, началник отделение за Трансплантация на хемопоеични стволови клетки“, с правно основание чл.344 ал.1 т.3 вр. чл.225 ал.1 КТ – за заплащане на обезщетение за времето за оставане без работа за периода 29.04.2022 г. - 29.10.2022 г., в размер на 24 474,90 лв., ведно със законната лихва от 21.06.2022 г. до окончателното плащане, с правно основание чл.224 ал.1 КТ - за заплащане на обезщетение за седем дни неизползван годишен отпуск за длъжността „Лекар, началник отделение за Трансплантация на хемопоеични стволови клетки“ при „СБАЛХЗ“ ЕАД в размер на 1297,91 лв., като жалбоподателят е осъден да заплати на ищеца и разноси по делото, както и да заплати по сметка на СРС държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че основанието на уволнението по чл.328 ал.1 т.10 КТ изисква придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст следва да е възникнало след сключване на трудовия договор. Поддържа, че между страните не е възникнало ново трудово правоотношение след проведения конкурс и сключеното през 2021 г. допълнително споразумение. Твърди също, че вещото лице не се е запознало с

всички относими документи относно ползвания от ищеца платен годишен отпуск. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Г. Р. А. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Предмет на настоящото въззивно производство е и определение на СРС, постановено на 20.08.2024 г., с което е оставено без уважение искането на ответника „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските. Това определение е обжалвано от ищеца с частна жалба, в която е посочено, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че по делото не е доказал сторените разноски за адвокатско възнаграждение. Жалбоподателят моли определението на СРС да бъде отменено, като му бъде присъдено заплатеното от него адвокатско възнаграждение.

Ответникът по жалбата Г. Р. А. в законоустановения срок оспорва частната жалба.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявените искове с правно основание чл.344 ал.1 т.3 вр. чл.225 ал.1 КТ във вр. с длъжността „Лекар, началник отделение за Трансплантация на хемопоеични стволови клетки“ и чл.224 КТ са отхвърлени за разликата над посочените по-горе размери, и в частта, в която са отхвърлени предявените кумулативно съединени искове с чл.344 ал.1 т.1, т.2 и т.3 вр. чл.225 ал.1 КТ във вр. с длъжността „Доцент“, поради което е влязло в законна сила в тези му части.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По въззивната жалба:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **частично основателна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо, но частично неправилно по следните съображения:

По делото не е спорно и се установява от представения трудов договор №292/11.12.1991 г., че страните са били в трудово правоотношение, по силата на което ищецът е първоначално е заемал длъжността „Лекар-ординатор“ в ответната болница, както и че след 2009 г. ищецът многократно е назначаван на длъжността „Началник отделение за Трансплантация на хемопоеични стволови клетки“ за срок от 3 г. след проведен конкурс по реда на чл.107 КТ вр. чл.68 ал.7 ЗЛЗ със сключвани допълнителни споразумения, които също са представени. Последното такова допълнително споразумение е с №374/30.11.2021 г., съгласно което ищецът заема при ответника длъжността „Началник на отделение за трансплантация на стволови хемопоеични клетки“ при ответника, считано от 01.12.2021 г., които споразумение също е представено по делото.

Трудовото правоотношение между страните е прекратено със заповед №ЛС-63/28.04.2022 г. на основание чл.328 ал.1 т.10 КТ – поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Заповедта е връчена на ищеца на 29.04.2022 г., поради което и

на основание чл.335 ал.2 т.3 КТ следва да се приеме, че трудовото правоотношение на ищеца с ответника е прекратено, считано от 29.04.2022 г.

По исковите с правно основание чл.344 ал.1 т.1, т.2 и т.3 вр. чл.225 ал.1 КТ:

Съгласно разпоредбата на чл.328 ал.1 т.10 КТ, при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, освен в случаите на чл.69в КСО или при навършване на 65-годишна възраст – за професори, доценти и доктори на науките, освен в случаите на пар.11 ПЗР на ЗВО. Упражняването по предвидения в КСО ред и реализирането от работника/служителя на правото на пенсия не е предвиден в нормата елемент от състава. Не е такъв елемент и конкретното основание, на което правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст е придобито. Преценявайки в съвкупност нормите по т.10 – т.10в следва извод, че законодателят не е предвидил различно третиране на работниците, упражнили правото си на пенсиониране /без значение дали при определените общи условия или при специфични условия/ по време на трудово правоотношение от тези, упражнили правото си преди възникване на трудовото правоотношение /така решение №4 от 09.07.2018 г. по гр.д. №665/2017 г. на IV ГО на ВКС/.

Установената съдебна практика по чл.328 ал.1 т.10 КТ в редакцията на нормата към 2010 г. приемаше, че работодателят има право да прекрати трудовото правоотношение само с работник, който е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при съществуването на трудовия договор, но не и ако е придобил това преди сключването му. С решение №349 от 18.10.2011 г. по гр.д. №374/2010 г. на IV ГО на ВКС вече е прието, че така установената практика вече не е приложима след приемането на чл.328 ал.1 т.10а КТ /ДВ бр.46/2010 г., в сила от 18.06.2010 г./, с която норма изрично беше уредена възможността работодателят да прекрати трудовото правоотношение „след като назначеният работник или служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст“. С възприемането на това ново основание се слага край на съществуващата до 18.06.2010 г. практика, че само придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по време на трудовото правоотношение е основание за прекратяването му по чл.328 ал.1 т.10 КТ. Това е така, защото след установената с т.10а правна възможност за прекратяване на правоотношението с лице, което към възникване на трудовото правоотношение е придобило и упражнило правото си на пенсия, се спазва принципа на законоустановеност на основанията, при наличието на които уволнението може да бъде извършено. Ето защо, следва да се приеме, че в нормата чл.328 ал.1 т.10 КТ не се съдържат ограничения във връзка с времето на придобиване на правото на пенсия – преди, по време или след сключване на трудовия договор /в този смисъл е и решение №220 от 16.01.2019 г. на ВКС по гр.д. №313/2018 г., III ГО/, противно на приетото от първоинстанционния съд. Уволнението по чл.328 ал.1 т.10б КТ, съгласно която разпоредба работодателят има право да прекрати едностранно трудовото правоотношение, когато същото е възникнало, след като работникът или служителът е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, изисква кумулативно и придобиване, и упражняване правото на пенсия от страна на работника или служителя, поради което и тълкуване на основанията по чл.328 ал.1 т.10 КТ в посочения по-горе смисъл, не лишава от смисъл уволнителното основание по т.10б. Цитираното от СРС, 178 състав, определение №541 от 12.06.2020 г. на ВКС по гр.д. №592/2020 г., III ГО не дава друго тълкуване на процесното уволнително основание, доколкото същото е постановено при различна фактическа обстановка – повторно уволнение по чл.328 ал.1 т.10 КТ.

Настоящият въззивен състав споделя извода на първоинстанционния съд, че в резултат на проведения през 2021 г. конкурс между ищеца и ответника е възникнало ново трудово правоотношение.

В нормите на чл.89 - чл.97 КТ се урежда способ за възникване на трудово правоотношение чрез конкурс. Законът предвижда следването на процедура, гарантираща

назначаването на най-способния кандидат за длъжност, определена за конкурсна в закон, в акт на МС, на министър или ръководител на друго ведомство или от работодателя. Конкурсът се обявява от работодателя по подходящ начин; допускането на кандидатите до конкурс се извършва от комисия, назначена от работодателя, чийто числен и квалификационен състав е с оглед характера на конкурсната длъжност, която комисия има задача да провери дали подадените документи отговарят на изискванията, посочени в обявлението; на допуснатите кандидати се съобщава писмено датата, часът на започване и провеждане на конкурса; назначена от работодателя комисия, съставена от съответни специалисти, провежда конкурса в съответствие с предвидено в обявлението; класира успешно издържалите конкурса кандидати, а трудово правоотношение възниква с лицето, което е класирано на първо място. Разликата в начина на възникване на трудовото правоотношение определя същностните различията с трудово правоотношение, възникнало чрез сключване на трудов договор по [чл.61 ал.1 КТ](#).

Същевременно следва да се посочи, че в практиката се разграничават двете хипотези, при които се използва конкурсът.

При първата хипотеза конкурсното начало се използва във връзка с възникването на трудовото правоотношение с определен след проведен конкурс кандидат за заемане на съответната длъжност. При тази хипотеза се заимстват определени елементи, характерни за същинския конкурс, като състезателност, сравняване на качествата на явилите се кандидати от комисия, която преценява отделните кандидати и прави предложение до работодателя. Окончателната преценка на явилите се кандидати се прави от работодателя, който взема решението и сключва със съответния кандидат трудов договор. Основание за възникване на трудовото правоотношение в тези случаи е сключеният между работодателя и избрания от него кандидат за длъжността трудов договор.

При конкурса, като основание за възникване на трудовото правоотношение [/чл.89 - чл.97 КТ/](#), трудовото правоотношение възниква след провеждане на предвидената в закона процедура и въз основа на решение на колегиален орган - конкурсна комисия, с чието решение работодателят е длъжен да се съобрази. При проведен конкурс по реда на [чл.89 - чл.97 КТ](#), трудов договор не се сключва и трудовото отношение между страните възниква по силата на проведения конкурс. За тези случаи законът предвижда сключването на споразумение по [чл.107 КТ](#), с което работодателят и работникът или служителят уговарят размера на трудовото възнаграждение, а могат да уговарят и други условия на трудовото правоотношение. Споразумението по [чл.107 КТ](#) обаче не е трудов договор.

В контекста на изложеното следва да бъде осъществена преценка относно правното естество на сключеното между страните допълнително споразумение №374 от 30.11.2021 г. Нормата на [чл.90 ал.1 КТ](#) изброява източниците, в които се определят длъжностите, които се заемат с конкурс и това са: 1/ закон; 2/ акт на МС, на министър или ръководител на друго ведомство или 3/ от работодателя.

В случая в [чл.68 ал.7 ЗЛЗ](#) е предвидено, че трудовите договори с началника на клиника или отделение и с главната медицинска сестра /акушерка, рехабилитатор/ се сключват от ръководителя на лечебното заведение за срок до три години след провеждане на конкурс по КТ. Процесното споразумение по своето правно естество е такова по смисъла на [чл.107 КТ](#), без оглед на това как е озаглавено и какви законови текстове са цитирани в него, а съответно денят на сключването му е и моментът, в който на ищеца е бил съобщен резултатът от конкурса /тъй като няма данни работодателят да е изпълнил задължението си по [чл.95 ал.2 КТ](#) по-рано/. С процесното споразумение страните са уговорили размер на основното трудово възнаграждение и че трудовото правоотношение е срочно /3 г., съгласно специалния закон - ЗЛЗ/, но това споразумение само урежда отношенията, възникнали между служителя и работодателя въз основа на проведения конкурс, а не представлява в действителност допълнително споразумение към сключения през 1991 г.

трудова договор.

От приетото по делото заключение на ССЧЕ, което съдът кредитира изцяло, и от разясненията на вещото лице, дадени в о.с.з. пред първоинстанционния съд, се установява, че към 29.04.2022 г. ищецът е имал общ осигурителен стаж 37 г., 4 мес. и 12 дни, и е имал право да се възползва от правото си за пенсиониране по чл.68 ал.3 КСО след 20.06.2018 г., т.е. преди възникване на процесното трудово правоотношение ищецът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Поради изложеното, съдът счита, че за работодателя е възникнало правото да прекрати трудовото правоотношение на ищеца в хипотезата на чл.328 ал.1 т.10 КТ, поради което уволнението на ищеца се явява законосъобразно, а искът по чл.344 ал.1 т.1 КТ – неоснователен. Предвид неоснователността на главния иск по чл.344 ал.1 т.1 КТ, неоснователни се явяват и акцесорните иски по чл.344 ал.1 т.2 КТ – за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, и чл.344 ал.1 т.3 вр. чл.225 ал.1 КТ – за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа поради незаконното уволнение, доколкото основателността на тези иски включва извод за незаконосъобразност на уволнението.

Поради изложеното, обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него вместо него да бъде постановено друго, с което предявените от ищеца срещу ответника иски бъдат отхвърлени.

По иска с правно основание чл.224 КТ:

Съгласно чл.224 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение служителът има право на обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, чийто размер се определя въз основа на полученото среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, през който служителът е работил най-малко 10 работни дни.

В тежест на работодателя е да докаже положителния факт на ползване на отпуска или заплащането на дължимото обезщетение за неизползването му.

Установи се, че страните са били в трудово правоотношение, прекратено, считано от 29.04.2022 г., като в процесната уволнителна заповед е определено на ищеца да се изплати обезщетение за 50 дни.

От приетото по делото заключение на ССЧЕ, което съдът кредитира напълно като обосновано, компетентно изготвено и неоспорено от страните, се установява, че ищецът е имал 57 работни неизползван платен годишен отпуск за 2021 г. и 2022 г., като размерът на дължимото му се обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск възлиза на сумата от 10 568,70 лв., като във фиша за мес.04.2022 г. му е начислена сумата от 9270,79 лв. за 50 дни или не му е изплатено обезщетение за 7 работни дни в размер на сумата от 1297,91 лв.

С оглед гореизложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено в тази му част.

Решението следва да се отмени и в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца разноска за разликата над сумата от 129,79 лв., и в частта, в която ответникът е осъден да заплати по сметка на СРС съдебни такси за разликата над сумата от 51,92 лв. и възнаграждение за вещо лице за разликата над сумата от 12,38 лв.

По частната жалба:

Частната жалба е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е основателна.

С молба, инкорпорирана във въззивната жалба, ответникът е поискал съдът да измени решението в частта за разноските, като му бъде присъдено адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлените иски.

С обжалваното определение СРС е оставил молбата без уважение, като е приел, че не са налице основания за изменение на решението в частта за разноските, доколкото не е установено ответникът да е заплатил адвокатско възнаграждение по процесния договор за правна защита и съдействие.

По силата на чл.248 ал.1 ГПК съдът, по искане на страните, може да измени постановеното решение в частта му за разноските, ако са налице основания за това. Изменението в частта за разноските може да се наложи, поради погрешно изчисляване на размера им или частта, която се понася от съответната страна, както и поради грешки във фактическите констатации и правните изводи на съда, въз основа на които той се е произнесъл по разпределението на разноските.

Съгласно ТР №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, **съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В конкретния случай в представения и описан по-горе договор за правна защита и съдействие не е посочен начина на плащане на договореното възнаграждение, респ. липсват каквито и да е доказателства за изплащането му.** Разпоредбата на чл.78 ал.1 ГПК, която визира присъждането на разноси - възнаграждение за един адвокат, ако страната е имала такъв, има предвид осъществената защита в рамките на едно производство пред съответната съдебна инстанция.

В производството пред СРС е представен договор №027581 за правна защита и съдействие №25/23.03.2023 г., сключен между ответника и адв. В. В., съгласно който е договорено адвокатско възнаграждение за производството по гр.д. №33170/2022 г. по описа на СРС, 178 състав, в размер на сумата от 1800,00 лв., платимо по банков път.

Видно от представеното преводно нареждане за кредитен превод от 31.05.2023 г., ответното дружество е заплатило по банков път по сметка на адв. В. В. сумата от 8200,00 лв. по договори 23, 24, 25 /процесния/ и 26, т.е. изплащането му е доказано.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че не са налице предпоставки за изменение на постановения акт в частта за разноските, поради което обжалваното определение следва да бъде отменено и вместо него бъде постановено друго, с което бъде допуснато изменение на постановеното решение в частта за разноските, като на ответника бъдат присъдени на основание чл.78 ал.3 ГПК разноси за отхвърлената от първоинстанционния съд част от исковете в размер на сумата от 661,16 лв., представляваща адвокатското възнаграждение.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на ответника на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят допълнително разноси в първоинстанционното производство в размер на сумата от 1100,27 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, и на основание чл.78 ал.1 ГПК разноси във въззивното производство в размер на сумата от 569,62 лв., представляваща държавна такса, и сумата от 5200,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на ищеца на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят разноси във въззивното производство в размер на сумата от 180,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №17843/31.10.2023 г., постановено по гр.д. №33170/2022 г. по описа на СРС, ГО, 178 състав, **в частта**, в която е отменено на основание чл.344 ал.1, т.1 КТ уволнението на **Г. Р. А.**, ЕГН *********, извършено със заповед №ЛС-63/28.04.2022 г. на д-р Г.К.М., в качеството и на изпълнителен директор на СБАЛХЗ, с която заповед ищецът е освободен на основание чл.328 ал.1 т.10, предл.1 КТ вр. чл.68 ал.3 КСО от длъжността „Лекар, началник отделение за Трансплантация на хемопоеитични стволови клетки“ при „**Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/**“ ЕАД, ЕИК 200105779, считано от 29.04.2022 г., възстановен е на основание чл.344 ал.1 т.2 КТ **Г. Р. А.**, ЕГН *********, на заеманата до уволнението длъжност „Лекар, началник отделение за Трансплантация на хемопоеитични стволови клетки“ при ответника „**Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/**“ ЕАД, ЕИК 200105779, и „**Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/**“ ЕАД, ЕИК 200105779, е осъдена да заплати на **Г. Р. А.**, ЕГН *********, на основание чл.344 ал.1 т.3 вр. чл.225 ал.1 КТ сумата от 24 474,90 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение от длъжността „Лекар, началник отделение за Трансплантация на хемопоеитични стволови клетки“ за периода от 29.04.2022 г. до 29.10.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 21.06.2022 г., до окончателното плащане, **в частта**, в която „**Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/**“ ЕАД, ЕИК 200105779, е осъдена да заплати на **Г. Р. А.**, ЕГН *********, на основание чл.78 ал.1 ГПК разноски за разликата над сумата от 129,79 лв., **и в частта**, в която „**Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/**“ ЕАД, ЕИК 200105779, е осъден да заплати в полза на **Софийски районен съд**, на основание чл.78 ал.6 ГПК съдебни такси за разликата над сумата от 51,92 лв. и възнаграждение за вещо лице за разликата над сумата от 12,38 лв., **и вместо него постановява:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Г. Р. А.**, ЕГН *********, адрес: гр. София, ул. „*********“, срещу „**Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/**“ ЕАД, ЕИК 200105779, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Климент Охридски“ №1А, кумулативно съединени искиове с правно основание чл.344 ал.1 т.1 КТ – за признаване за незаконно и за отмяна на уволнението, извършено със заповед №ЛС-63/28.04.2022 г. на изп. директор на „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/“ ЕАД, с правно основание чл.344 ал.1 т.2 КТ – за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „Лекар, началник Отделение за трансплантация на хемопоеитични стволови клетки“, и с правно основание чл.344 ал.1 т.3 вр. чл.225 ал.1 и ал.2 КТ – за заплащане на сумата от 24 474,90 лв., представляваща обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнението за периода 29.04.2022 г. -29.10.2022 г.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОТМЕНЯ определение №33707 от 20.08.2024 г., постановено по гр.д. №33170/2022 г. по описа на **Софийски районен съд**, ГО, 178 състав, **и вместо него постановява:**

ДОПУСКА изменение на решение №17843/31.10.2023 г., постановено по гр.д. №33170/2022 г. по описа на СРС, ГО, 178 състав, като

ОСЪЖДА **Г. Р. А.**, ЕГН *********, адрес: гр. София, ул. „*********“, да заплати на „**Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/**“ ЕАД, ЕИК 200105779, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Климент Охридски“ №1А, на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от **661,16 лв.**, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА **Г. Р. А.**, ЕГН *********, адрес: гр. София, ул. „*********“, да заплати допълнително на „**Специализирана болница за активно лечение на хематологични**

заболявания /СБАЛХЗ/“ ЕАД, ЕИК 200105779, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Климент Охридски“ №1А, на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от **1100,27 лв.**, представляваща разноси в първоинстанционното производство, и на основание чл.78 ал.1 ГПК сумата от **5769,62 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

ОСЪЖДА „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания /СБАЛХЗ/“ ЕАД, ЕИК 200105779, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Климент Охридски“ №1А, да заплати на **Г. Р. А.**, ЕГН *********, адрес: гр. София, ул. „*****“, на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от **180,00 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____